

«román» könyv fogalmát oly tágan értelmezi, hogy felveszi pl. a *Tifliszben nyomott georgiai nyelvű és aleppoi arab könyveket*, mert azokat a *havasalföldi vajda költségén nyomtatták*, vagy a nyomdász oláh volt, illetve egyéb szempontból oláh vonatkozású. 1817-ig mindössze 950 művet tud felsorolni. *Kettő kivételével valamennyi teológiai*. Nehéz e számokkal párhuzamba állítani a régi magyar könyvtermelést. Hiszen ha a magyar vonatkozású könyveket a legszűkebb értelemben véve egyesítjük SZABÓ Károly adatait az APPONYIÉVAL, az 1711-ig megjelent 169 oláh művel 12.168 magyar áll szemben. És hány oláh könyv jelent meg egyenesen az erdélyi fejedelmek rendeletére, vagy magyar támogatással? ... Ezt kellene észrevenniök a Népszövetség nagyhatalmú tájékoztatlanainak, hogy különbséget tehessenek a magyar és az ú. n. román kultúra között.

Tartalmas könyvismertetési rovat, bibliofillevelek, érdekes kisebb közlemények egészítik ki a tipografiaiilag is szépen sikerült füzeteket. Nagyon ajánlanánk, hogy a lap a jövőben minél erősebben fejlessze ki könyvszemle-rovatát és pedig nagyon jól megrostálva az ismertetett anyagot. Az általános bibliofil érdeklődésen kivüleső művekkel nem kellene foglalkozni, de a közérdekű érdemesebb könyvek nagy választékáról szívesen olvasna mindenki rövid, de találó hozzászólásokat. A kisebb közlemények rovata is érdekesebb lesz, ha a bibliofil események széles köréből minél több apró hírt közöl. Végül azt hisszük, hogy egy helyes korlátok közt kiépitendő csererovat a könyvbarátok szélesebb körét hozhatná a lap vonzaskörébe.

DR. NYIREŐ ISTVÁN.

Magyar Grafika. 1927. 5—12., 1928. 1—10 sz. Szép kiállítású nyomdászati szaklapunk multévi folyamát is sikerrel zárta le. A kizárólagosan nyomda-technikai cikkek mellett érdekes közleményeket olvashatunk a régóhajtott szakmafejlesztő egyesület megalapításáról, melynek szükségességét a lap fennállása óta hangsúlyozza; KNER Albert grafikai törekvéseiről, a szomszéd államokkal szükséges nyomdaipari együttműködésről, a nyomdai eljárások helyes megválasztásáról; a kassai, pozsonyi nyomdászati, valamint drezdai papiripari kiállításról; a nyomdába vitt hanyag kéziratokról, a szép nyomtatvány népszerűsítéséről, az Egyetemi Nyomda alapításáról, a gyermek könyvszeretetéről. Az utolsó kettős füzet szokás szerint újra monografikus jellegű. Az 1925. évi offset-s s az 1926. évi szintanulmányok után most a mélynyomás több oldalról megvilágított ismertetését kapjuk elsőrangú — sajnos kevés kivétellel német — mélynyomású műmellékletekkel illusztrálva. — Az 1928. évi — most már kilencedik — évfolyam első kettős számát az Egyetemi Nyomda jubileumának szentelte. NÁDAI Pál írta meg a nyomda történetét kissé fellengző modorban s az eredményeket (melyek egyébként a jólcsoportosított képanyagból amúgy is kiűnnek) túlbecsülve. A következő füzetekben KNER Imre a régi magyar betűtermelés önállóságáról ír az e kérdésben már hosszabb idő óta folyó vita kapcsán. NOVÁK László a továbbképző szaktanfolyamokról, LAUPÁL A. a reklám és a grafika kapcsolatairól, KNER Imre és NAMÉNYI Ernő a magyar könyv- és reklám-művészek társaságának megalakulásáról és céljairól, HERZOG S. a kölni nemzetközi sajtókiállítás tapasztalatairól, egy névtelelen szerző pedig a modern nyomda-technika oly nagyjelentőségű normalizáló törekvésről ír az aktuális technikai

kérdések során. A lap kiállítása becsületére válik a magyar nyomdaiparnak és visszatükrözi a nemesebb célok felé tartó komoly törekvéseit. Még szebb volna azonban, ha mellékleteinek komolyabb értékű részében szaporítaná a magyar nyomtatványokat, viszont a kisebb jelentőségű akcidens szedések lenyomatait jobban megrostálná.

DR. NYIREŐ ISTVÁN.

Grafikai Szemle. 1928. 1—2. sz. Tizennégyévi szünetelés után, a huszonötödik évfolyamával folytatja életét régmegbecsült grafikai folyóiratunk, NOVÁK László szerkesztésében. Kitűzött célja szerint a szakmai továbbképzés fejlesztését kívánja szolgálni, mely ma époly időszerű, mint szükséges. Hogy a lap e kijelölt irányt be is tartja, annak a szerkesztő szakirodalmi jártassága bizonyára legjobb biztosítéka. A füzetek tartalmasak és csinosan vannak kiállítva. Mégsem tudjuk azonban elhallgatni némely aggodalmunkat. Attól félünk ugyanis, hogy nyomdásztársadalmunk ma még nem bír fenntartani két magasabb színvonalú szakfolyóiratot, sőt talán szakíróink száma sem elég nagy a kellő közlemények megírására. Vagy ha meg is élhetnének, akkor a szükséges fejlődésük fogja feltétlen kárát vallani, ami folyóiratainknál a füzetek rendes megjelenésének állandó késedelméből máris kitűnik. Mi világosan látjuk a két folyóirat eltérő céljait, de vajjon nem lehetne-e a magasabb célok érdekében mégis együtt dolgozniok? Annyi sok rossz tapasztalat után inkább az erők egyesítésére kellene törekednünk, mint szétforgácsolására.

DR. NYIREŐ ISTVÁN.